

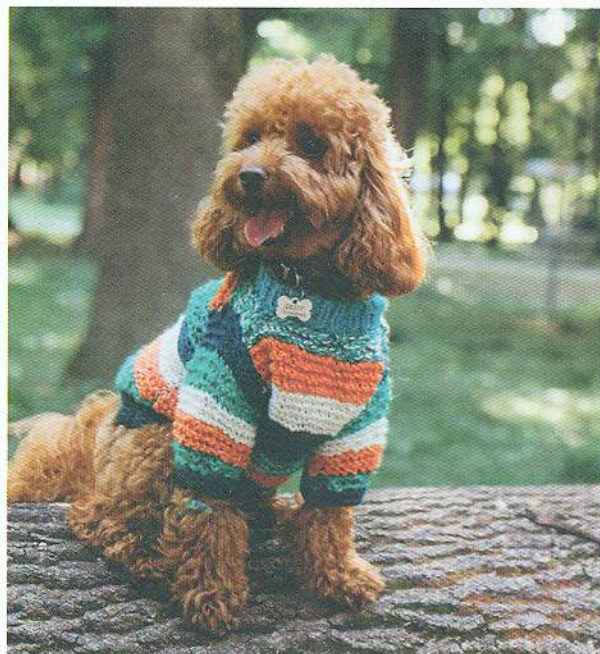
Це маленький той-пудель Джимсик, який живе в місті Івано-Франківськ. Він став героєм уже другої книги письменниці Ольги Птахи. Разом зі своєю молодшою донькою Владою вона вигадує пригоди про невпевненого, дещо боязливого і дуже доброго песика.

І якщо в першій книзі Джимсик, долаючи сором'язливість, шукав собі друга, то в новій історії пудель хоче більше дізнатися про світ професій і зрозуміти своє призначення.

Що любить справжній Джимсик? Дивитися у вікно, сидячи на підвіконні кухні другого поверху; гризти смаколики; бігати за м'ячиком; знайомитися з котиками (ні-ні, тільки не із собаками). Натомість не дуже полюбляє одягати светрики в холодну погоду чи купатися.

Авторка сподівається, що її песикові подобається те, що вона пише про нього у своїх книгах. Адже деколи він уважно слухає, як вона йому читає.

Це третя книжка для дітей Ольги Птахи. Перший її твір «Соломійка в Країні Загублених Гудзиків» побачив світ у 2023 році, здобувши перемогу в Міжнародному літературному конкурсі «Дитяча Коронація слова-2021» в номінації «Краще оповідання для дітей».

Пудель Джимсик прокинувся раніше. У нього час від часу смикалося вушко і від хвилювання лоскотало в животі, наче там пурхали сотні метеликів. Це завжди означало щось важливе. Дім наповнився метушнею й передчуттям чогось особливого. Усі готувалися до приїзду Джимсикової старшої сестри Леї.

— Вона стала справжньою репортеркою! Її показував канал «Хвіст24», — раділа мама, витираючи пил навіть там, де його не було.

— Така яскрава, така розумна, така... впевнена, — тішилася бабуся Віола, і в її очах заблищали сльози гордості за онуку. Бабуся готувала Леїн улюблений салат з пекінської капусти.

Джимсик на якусь мить заплющив очі. Він бачив сестру нечасто, вона давно поїхала на навчання до поважного університету, а тепер уже стала журналісткою. Брала інтерв'ю у відомих собак по всьому світу, розповідала про важливі події. В очах пуделя Лея була найкрутішою з усіх, кого він знав! Джимсик сумував через те, що не має таких здібностей. У школі він не найкращий учень, тому часто доводиться чути від учителів: «Джимсику, твоя сестра була такою розумною і наполегливою, ти не маєш відставати». Молодший брат завжди відчував перевагу Леї. Навіть її шерсть була по-особливому доглянутою і виблискувала. Його ж неслухняні кучері виглядали кумедно.

Песик усміхнувся, згадавши, як у дитинстві він дуже хотів бути схожим на Лею, як мріяв полежати на її пуфику, як тягнув її іграшки з полицки, коли сестри не було вдома.

Він навчився радіти за успіхи старшої сестри. І вболівати за неї. Та сьогодні хвилювався, що стане непомітним. Джимсик ніколи не відчував себе ні яскравим, ні успішним. Радше навпаки — надто сором'язливим і невпевненим. А ще він зовсім не знав, ким хоче стати.

З такими невеселими думками Джимсик вийшов на вулицю. Його друг кіт Лоріс смакував на лавочці улюбленими яблучними чипсами. Їхня дружба для багатьох була незрозумілою, але саме з Лорісом песик почувався сам собою.

— Привіт, пригощайся, — кіт простягнув чипси. — Про що задумався?

— Моя старша сестра приїжджає. Не впевнений, що зрозумієш... Ти один у батьків, — Джимсик намагався говорити бадьоро попри хвилювання. — І чому, коли вона поруч, усі бачать тільки її? — Джимс розмірковував більше сам із собою, ніж з котом. Невже я просто молодший непримітний брат?